

[Lenger]

dighedsfundene, og derfor anbefaler vi dette forslag.

Vores endelige stilling til lovforslaget vil afhænge af, hvordan ændringsforslagenes skæbne bliver.

Dernæst vil jeg sige noget mere generelt om den sag, der har været fremme i debatten de seneste par dage om aflytningen af en sygeseng på rigshospitalet. Jeg undrer mig lidt over, hvad det egentlig er, socialdemokratiet vil i denne sag. Jeg synes også, der er grund til at se på, hvad der er foregået, ikke mindst fordi det tilsyneladende er foregået inden for lovens rammer, men jeg undrer mig alligevel lidt over, hvad det er, socialdemokratiet vil med sagen. Instinktivt reagerer vi alle imod, når vi hører, der er foregået en rumaflytning på rigshospitalet, men når vi har en efterretningstjeneste, der er en stat i staten, uden for parlamentarisk kontrol, er der såmænd intet underligt i, at denne efterretningstjeneste også begynder at arbejde på hospitalerne; det modsatte ville være mere underligt.

Det, vi derfor skal se på, er den politiske kontrol med efterretningstjenesten, men jeg har ikke forstået, at det er det, socialdemokratiet vil.

Det er som sagt på det instinktive plan, at vi reagerer imod og siger: her er det altså gået for vidt, og det er, fordi vi tænker på lægernes tavshedspligt og på hospitalerne som noget, man måske kunne kalde »aflytningsfrie zoner«. Logisk set strider det imidlertid mod hele efterretningstjenestens væsen, hvis hospitalerne skulle kunne gå fri, og det er derfor også en umulighed, at man kan forestille sig kontrol med efterretningstjenesten lige præcis på hospitalerne.

Derfor tror jeg, at den sag, som er meget uheldig, med det, der er foregået på rigshospitalet, vil dø hen, når de politiske partier nu ligesom kattene har markeret deres territorier, for det problem, den vedrører, vil aldrig kunne løses, uden at man foretager nogle mere vidtgående og generelle indgreb over for efterretningstjenesten, og det tvivler jeg på at der faktisk er politisk vilje til. Hvis der er politisk vilje til det hos et flertal, synes jeg, det er godt, men jeg tvivler lidt på, at det er tilfældet, og derfor tror jeg, at den langsomt vil dø hen, og at den vil drukne ganske i den kommende agurketid i pressen.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Jeg opfatter nu ikke det, at sagen skal tilbage i udvalget, som nogen agurketidshandling. Vi tager faktisk dette problem ganske alvorligt, og som jeg sagde under mit første indlæg, ønsker vi at undersøge, hvorvidt de regler, vi nu har til behandling, vil virke i forhold til en situation, der svarer til rumaflytningen på rigshospitalet. Hvis det ikke falder ud til et heldigt resultat, kan der være grund til at se på, om ikke vi skal have yderligere ændringsforslag til dette lovforslag.

Derudover skal jeg blot både til hr. Leif Hermann og til hr. Lenger vedrørende det med den særlig begrænsede kreds af advokater sige, at det er, som om man glemmer udgangspunktet. Udgangspunktet er, at der alene efter lovforslaget er advokatbeskikkelse i sager uden for kap. 12 og 13. Det, vi så kan overveje, er, om vi skal tage advokatbeskikkelse ind i alle aflytningssager, og det har det radikale venstre og socialdemokratiet fundet at vi bør. Vi bør altså udvide retssikkerheden, vi bør udvide advokatbeskikkelsen, men vi er også realistiske nok til at sige, at der i sager, der vedrører statens sikkerhed, kan være grund til at fastslå, at det alene skal være en særlig begrænset kreds af advokater, der skal forestå advokatarbejdet i disse sager. Det skal være advokater, som kan opnå en fornøden sikkerhedsgodkendelse. Det synes vi er et ganske rimeligt krav.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Det er korrekt, når hr. Torben Lund siger, at udgangspunktet var, at der ikke skulle beskikke advokater i disse sager, og det er naturligvis altid en forbedring, når man så får en advokatbeskikkelse. Men er der egentlig tale om, at man her får en uafhængig advokatbeskikkelse, når disse advokater skal igennem en eller anden sikkerhedsgodkendelse, der, som jeg sagde i mit første indlæg, nødvendigvis må blive en vurdering af den pågældende advokats politiske tilforlidelighed? Så ved vi godt, hvem det er – så får vi nemlig lige præcis de advokater, der synes, at det er i orden, at der foretages indgreb i meddelelshemmeligheden i sådanne sager, og så er advokatbeskikkelsen ren og skær